

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1276 Usque Ad Annum 1312

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1766

VD18 90118251

§. 53. Exemptionum defensio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67012)

Exemptionum defensio.

Illic etiam de exemptionibus fiebat sermo: nam Episcopi eas tolli, & cunctas communitates tam seculares, quam religiosas sibi obnoxias esse cupiebant: qua de materia acriter disputabatur. Jam ante conventum latissime manaverat rumor, Religiosos exemptos omnes ad jus commune redactum iri: ac exinde Ordo Cisterciensis per Oratores a Papa petiit, & donis obtinuit, ut sui exemptio conservaretur. Et vero multi agebant Papam id concilium convocasse comparandæ pecuniæ gratia. Jacobus Thermius Cisterciensis Ordinis Abbas Challiacensis in diocesi Silvanectina concilii tempore Viennæ divulgavit commentationem pro tuendis exemptionibus: qua respondebat ad impugnantem eas libellum Ægidii Romani Archiepiscopi Bituricensis. Commentationis cardo vertitur in hoc principio, quod Papa sit Monarcha in Ecclesia, & ab eo pendeat omnis potestas non sacra solum sed profana etiam secundum res spectantes ad salutem; quod sit Pastor proximus, & ordinarius Præsul cujuslibet Christiani; quod ad illum tanquam Ecclesiæ caput pertineat dioceses definire, mutare,

B. p. 18. 597.
Valsing. an.
1311. p. 99.

Biblioth.
Cisterc. to. 4.
p. 261.

p. 262.

266.

268.

Sæcul. XIV.
A.C. 1211

tare, dividere, & partem ab iis aliquam disjungere. Hoc nixus fundamento asserit expedire ad Papæ auctoritatem & magnitudinem dari exemptiones, eo quod illa manifestius appareat, si quævis provincia conspiciat viros ei proxime subiectos. Hæc res arcet schismata, inquit.

269.

Immo necessariae, addit, factæ sunt exemptiones, ex quo multi Episcopi suas adeunt sedes non vocati a Deo, per violentiam Principum, per fraudem & sacrilegum mercatum. Ex iis quoque, qui

270. 471.

eo legitime accesserunt, non pauci subditos per avaritiam vel libidinem dominandi opprimunt explendæ cupiditati vanitatisque suæ quam animarum salutis promovendæ intentiores. Antequam

265.

18. q. 2. c. Lu-
minofo.
Sup. Lib. 36.
S. 33.

exempti eramus, hi Præsules sæpe monachos a precibus aliisque exercitiis sacris avocabant per citationes, sententias iniquas, exactiones pecuniarum, vel procurationes in specie. Atque hæc sunt, quæ Papas commoverunt ad exemptiones & privilegia nobis danda. Huc affert decretum quoddam S. Gregorii Papæ a Gratiano memoratum; quod tantummodo dicit Episcopis turbandam non esse monachorum quietem in eorum templis sacros ordines conferendo, aut peragendo sacrificia publica, quæ frequentiam populi eo attraherent. Hoc non est

est eximere monachos omni Episcopi jurisdictione: Et tamen huic decreto velut firmissimo defensionis suæ castello confidit Thermius.

Archiepiscopus Bituricensis apposite objiciebat exemplum Templariorum, qui exemptione cæterisque privilegiis suis adeo abusi essent. Et hoc exemplum obversans oculis probabiliter præbuit ansam tractandi materiam exemptionum in Viennensi concilio. Præsul proin ajebat: Si Templarii non fuissent exempti, Episcopi eos sui recognovissent, prævenissentque impietatem & corruptionem inter eos inductam; saltem comperissent eam, nec tamdiu durare passi essent. Abbas reponit hoc exemplum nihil conficere contra exemptionem Religiosorum officio divino vacantium, & quorum in numero darentur egregii Theologi ac Jurisperiti. E contrario illos Equites esse illiteratos, sine divino servitio, ideoque sine occupatione, quippe nimis divites, quam ut manibus laborent suis. Plerosque militares etiam functiones raro vel nunquam obire; præterea inter ethnicos in continuo depravationis periculo versari carentes scientia ad eam evitandam necessaria. Post Archiepiscopum S. Bernardo quoque respondet exemptiones tam fortiter oppugnanti, præsertim in epistola ad Archiepiscopum Senonen-

Sæcul. XIV.
A.C. 1311.

p. 297.

298.

313.

Sup. lib. 67.

§. 57.

Sup. lib. 69.

§. 59.

Opusc. 2. c. 9.

de Conf. 1. 3.

c. 4.

Sæcul. XIV.
A.C. 1311.

nonensem, & in libris de Consideratione. Sed S. Bernardi verba legere sufficit, ut harum responsionum summa infirmitas pernoscatur.

Archiepiscopus Bituricensis exemptiones impugnans excipiebat Fratres Mendicantes, his eas melius quam cæteris convenire perhibens. Nam Religiosi divites, inquiebat, plerumque otio languent, opibus feroces suis, & parum obsequuntur Episcopis, nullius ope indigentes. Abbas respondet, Archiepiscopo non esse credendum in sua ipsius causa, cum evocatus sit ex Mendicantibus nempe Augustinianis. Ex parte altera contendit Religiosos dotatos otiosi nequam, sed occupari assidue vel servitio divino, vel litterarum studio, & interdum labore manuum. Quantacunque bona communi jure possideant, eos non divites esse, sed reapse pauperes nihil habentes proprium, vitamque asperam intra claustra ducentes sua. E contrario Mendicantes per orbem discurre; haud paulo plus libertatis & humanæ consolationis habere; ac de vitæ subsidiis haud securos crebro tenere proprium aliquid contra votum paupertatis. Deinde continenter esse obnoxios variis tentationibus & illecebris blandiendi divitibus, mentiendi, faciendique alias res indignas. Denique illorum

Jac. Therm.
p. 274.

275.

rum litteras redundare philosophia vana ad errores noxios sternente viam.

Sæcul. XIV.
A.C. 1311.

§. LIV.

Hospitalarii Equites Rhodum occupant.

Interim orta est gravis controversia Genuenses inter ac Hierosolymitanos S. Joannis Equites. Hi anno 1308 impugnatam insulam Rhodum biennio post occuparunt duce Fulcone Ordinis Magistro, adjuvante magno Christianorum exercitu. Possederant tunc illam Turcæ Constantinopolitano Imperatori Græco obnoxii. Adempta his fuit an. 1310 die Assumptæ in cœlum Virgini sacra 15 Augusti, qua multum sanguinis fundebatur. Ex hoc tempore Hospitalarii Equites S. Joannis vocabantur Rhodii.

Baluz. i. vit.
p. 34. 72. 99.
105.

Sub idem tempus ceperant Genuensium triremem oneratam mercium genere, quo negotiari cum Saracenis non erat licitum. Respublica misit Antonium Spinolam, qui triremem reposceret. Verum Equites negabant se posse illam reddere sine permisso Papæ, qui jussisset ipsos curare observationem canonum ejusmodi merces prohibentium. Tum Legatus Spinola cum Nobilibus aliis

Rayn. 1311.
n. 74.

Histor. Eccles. Tom. XXII. A a a Ge-